

Naisen ruumis makasi pitkospuilla. Kädet ja jalat levällään hän muistutti tähteä. Hetki sitten, hänen lihaksensa vielä kouristeli ja korkokenkä kopisi pitkospuihin. Naisen kaulavaltimo valutti viimeiset pisarat avonaisesta haavasta puille. Enää jäljellä oli ainoastaan hiljaisuus. Elottomat silmät tuijottivat suolle ja sen laidoille. Koivut olivat värittyneet jo keltaisen ja oranssin väreihin; ruska oli alkanut. Otto kuivasi puukkoaan paitaansa ja laittoi sen puhtaana takaisin tuppeensa. Hän mittasi pitkospuilta viisi metriä suolle päin, pehmeä mätäs lätsähteli märkänä hänen mustien saappaiden alla. Otto kaivoi kuopan. Multa tuoksui kostealta ja sen seassa luikertelevat madot näyttivät ylikuonnollisilta. Otto tiputti naisen ruumiin montuun ja peitti sen. Hän etsi taskustaan kartan ja merkkasi ruksilla paikan, minne hautasi ruumiin. Otto kynsi paksua partaansa ja pisti tupakiksi. Hikiset ja ylipitkät hiukset heiluivat tuulella lakin alta. Vaatteet haisivat ulkoilmalle ja tuntuivat likaiselta päällä. Se oli oikeastaan hyvä olo, ei Otto ollut milloinkaan herraksi aikonutkaan. Otto kaappasi haitarinsa pitkospuilta ja rupesi soittamaan. Hän käveli ja lauleskeli keksimiään lauluja. Otto palasi torille, mistä alun perin ensimmäisen uhrinsa löysi. Markkinoiden aikana tunnelma oli rentoa ja parempikin nainen saattoi huomaamattaan lähteä Oton matkaan, tajuamatta joutuvansa lopulta syödyksi. Markkina alueelta metsänlaidalle ei ollut kovin pitkä. Otto tunsu hyvin tienoot, hän oli kylillä tunnettu vanha kullankaivaja. Hänellä oli tälläkin hetkellä repussa kultaa ja ne painoivat jonkin verran ja hidastivat matkaa. Markkinat olivat hyvässä käynnissä, kun Otto saapui kirkonkylälle. Ihmisiä oli saapunut naapurikylistä ja varmasti jotkut kauempaakin. Monet olivat pukeutuneet parhaimpiinsa ja halusivat näyttää edustavilta markkinoilla. Otto soitteli haitariaan ja kuunteli kuinka myyjät huusivat tarjouksia kojujensa takaa, kaksi mattoakin sai yhden hinnalla. Puhumattakaan pullista, joita sai ison pussillisen mitättömään hintaan. Korukauppiaita, kenkäkauppiaita ja puuseppiä oli markkinoille tullut romujaan myymään. Ilmassa tuoksui pulla, kala ja muta, joka tuli rapaisesta kentästä, jota ihmiset ja markkinamyymyjät tallasivat. Otto ei välittänyt tällä kertaa ostaa mitään. Hän ainoastaan tarvitsi seuraava uhrin. Hänen piti löytää mahdollisimman nopeasti uusi uhri. Markkinoiden vilinästä se löytyi varmasti. Kuka halusi tulla syödyksi? Tuntematon nainen törmäsi Ottoon pullakojun takaa. Se tapahtui nopeasti ja täysin odottamatta. Nainen oli kaunis ja hyvin pukeutunut, ihan niin kuin edellinenkin uhri, jonka Otto löysi markkinoilta aikaisemmin päivällä. Naisella oli punainen iltapuku ja sen päällä turkki. Ehkä nainen kuvitteli, että Otto väistäisi, kun nainen kävelisi vain ylväästi kohti. Otto ei huomannut naista ajoissa, eikä väistänyt. Hän ei olisi varmasti muutenkaan väistänyt. Nainen meinasi kaatua, mutta Otto sai hänet kiinni. Kuitenkin hän oli itse kaatua maahan nainen sylissään. Oton haitari ja reppu lensivät maahan ja hän sai vaivoin pidettyä itsensä pystyssä. Nainen tuoksui monelle hajuvedelle. Hänen huulensa oli maalattu verenpunaiseksi ja pitkät silmäripset väikähteli, ihan kuin niissä olisi taikaa. - Varovasti, Otto sanoi. - Hui kauhee, kun mä kävelin kovaa, nainen nousi takaisin pystyyn ja oikaisi turkkiaan. - Joo. Niin taisit tehdä, Otto nosti haitarinsa maasta. - Mitä tapahtui? paikalle tuli mustapukuinen mies joka tarttui naisen käsistä kiinni. - Tämä herra pelasti minut, nainen osoitti sormella Ottoa. - Joo. Ei tässä mitään herroja olla, Otto sanoi. - Vai niinkö tapahtui? Mukavaa, että autoitte. Meillä on vähän kiire, mies katseli levottomana ympärilleen. - Päivän jatkoja vaan herralle, Otto nosti reppunsakin maasta. Reppu aukesi ja sieltä tipahti kultakimpale maahan. Otto laittoi sen takaisin reppuunsa. - Vaikka eihän meillä mikään kiire ole, nainen sanoi. - Minun nimeni on Hulda. - Minä olen Roope, mies tarjosi kättään ravisteltavaksi. - Terve vaan. Minä olen Otto. - Joo olen todella kiitollinen, kun olitte paikalla. Ties mitä olisi tapahtunut, Roope ei vielääkään päästänyt kättään irti. - No mitäpä täällä voisi tapahtua? - Ei sitä koskaan tiedä, Hulda sanoi. - Niin. No eipä tosiaan. Mies oli rasittava, mutta naisessa oli

selvästi seuraavan uhrin ainesta. Paksuissa reisissä olisi paljon syötävää. Maahan saapuva seuraava tarkkailija olisi varmasti nälkäinen pitkän matkan jälkeen ja Oton viimeinen tehtävä maassa oli huolehtia, että ruokaa olisi heti valmiina. Roope piti saada jotenkin pois jaloista ensin. Nainen vaikutti jotenkin yksinkertaiselta ja hänet olisi helppo huijata mukaan. Mieskään ei vaikuttanut mitenkään viisaalta, ennemminkin valehtelijalta. Se tuli ensimmäiseksi Otolle mieleen. Mies lopulta kompastuisi omaan nokkeluuteensa ja huijasi pian itseäänkin. Hän olisi ainoastaan hidasteena. Ehkä olisi kaikista parasta päästä heistä eroon mahdollisimman nopeasti ja toivoa, että he unohtaisivat kultakimpaleen, jonka he vahingossa pääsivät näkemään. - Teillä oli mukavan kokoinen kimpale siinä, Roope sanoi. - Oliko se ihan oikea? Hulda kysyi. - Oikeapa tietenkin, Otto teki jo lähtöä Huldin ja Roopen luota. - Kannatta olla varovainen. Markkinoilla voi olla kaikenlaisia varkaita, Roope tarttui Oton käsivarresta kiinni. - Niinpä näkyy, Otto katsoi Roopen kättä. - Koska aiotte vaihtaa kullan rahaksi? Roope päästi kätensä irti ja hieman nolostui. - No enpä ole ajatellut, Otto sanoi. - Aivan. Minun ystävälläni on huone hotellissa. Hän voisi maksaa vaikka jo tänä iltana oikean hinnan tuosta kimpaleesta. Mitäs sanot? Roope hieroi kämmeniään yhteen. - Enpäs tiedä. Niitä on kolme, Otto sanoi. - Onko sinulla kolme noin suurta kimpaleta kultaa repussasi? Hulda tuli lähemmäksi Ottoa ja hänen silmänsä olivat muuttuneet ihmetyksestä todella suuriksi. Hänen äänensä oli tupakan käheä, jonkin verran hiljainen, ihan kuin huokaus. Se oli hyvä, hän ei kiljuisi niin kovaa, kun Otto tappaisi hänet. - Siellähän ne on pysyneet hyvässä tallessa. - Vai kolme? Roope sanoi. - En tiedä onko ystävälläni niin paljoa rahaa juuri nyt mukana. Ainakin yhden hän voisi ostaa. - Kolme kimpaleta, Hulda toisti. - Tuletteko mukaan? Roope kysyi. - Hänellä on hotellihuone tässä ihan lähellä. - No tullaan. Myydään pois. Sillähän niistä pääsee, Otto sanoi, vaikkei hänellä ollut aikomustakaan myydä kultaansa, ne olivat ihan muuhun tarkoitukseen. Vuoron vaihtuessa Oton piti päästä takaisin kotiin aluksella. Sen polttoaineena toimi kulta. Otto keräsi ihmisten katseet hotellin käytävillä. Herrat ja rouvat kokivat Oton selvästi häiriöksi hienossa hotellissa. Otto hymyili kaikille vastaan tulijoille ja toivotti hyvää päivää, mutta hän sai osakseen vain nyrpeitä ilmeitä ja tuottuneita puhauksia. Se lähinnä nauratti Ottoa, ihmiset osasivat olla niin täynnä itseään. Eikä siinä mitään, niinhän ne asiat aina menivät. He pysähtyivät Roopen ja Huldin ystävän hotellihuoneen ovelle. Roope koputti oveen ja kuunteli hetken. Hän katsoi Huldin ja koputti uudelleen. Sitten hän odotti ja suoristi pukuaan, vaikkei se ollut yhtään rypyssä. Otto seisoi heidän takana ja näppäili hiljaa haitariaan. Roope laittoi kätensä haitarin palkeille ja puisti päätään. Taidettiin olla menossa tapaamaan aika suurta herraan, kun hänelle ei haitarin soitto kelvannut, Otto mietti. Ovi avautui. Ovella seisoi mustiin housuihin ja valkoiseen kauluspaitaan pukeutunut tukeva mies. Hänen hiukset olivat kammattu taakse ja hänellä oli kultahammas alarivin vasemmassa kulmahampaassa. Taisi olla kovastikin kullan perään tämä mies. - Tulkaa sisään, mies sanoi. - Mennään, Roope katsoi Ottoa. Otto seurasi Huldin ja Roopea huoneeseen. Oven avannut mies meni istumaan sängylle. - Minä olen Valtteri, mies risti kätensä syliinsä. - Sinullako oli jotain myytävää? - Saattaa olla, Otto naureskeli ja katseli levottomanoloista Huldin. Hän oli kuitenkin ainoastaan se, jonka Otto halusi. - Näytä. Otto asetteli kolme kultakimpaleta sängyn päälle. Valtteri otti ne käsiinsä ja katsoi niitä tarkasti. Kenenkään huomaamatta Otto laittoi kätensä takkinsa taskuun, jossa hänellä oli ase. Otto kaivoi sen sormiinsa ja osoitti sillä taskun kautta Valtteria. - Ovatko ne? Roope meni lähemmäksi Valtteria. - Kyllä, Valtteri sanoi. - No mitäs sanot? Otto sanoi. - Kiitos, Valtteri laittoi kimpaleet takaisin sängyn päälle, samaan paikkaan, mihin Otto oli laskenut ne. - Mitä? Otto kysyi. Roope kaivoi taskustaan aseensa ja laittoi sen Oton ohimolle. - Etkö kuullut? Valtteri

sanoi, että kiitos. Voit lähteä. - Eikö pojilla ollut rahaa, Otto ei ollut huomaaminaan Roopen asetta. - Etkö sä tajua. Kulta jää tänne ja sinä lähdet, Roope sanoi. - Enpä usko, Otto painoi liipaisinta taskussa olevassa aseessa. Laukaus kaikui pienessä huoneessa ja tuntui paineena lihaksissa. Oton korvissa piippasi ja nenään kantautui tuoreen ruudin makea tuoksu. Luoti osui Valtteria rintaan. Hän puristi käsillään rintaansa, sormien välistä pulppusi verta sykäyksittäin. Valtteri yritti sanoa jotain, mutta hänen suunsa oli täynnä verta. Hän osoitti verisillä sormillaan Ottoa. Otto keräsi kulta kimpaleet sängyltä takaisin reppuun. - Ei! Hulda jähmettyi paikoilleen, kuin patsas. Ainoastaan hänen päänsä liikkui, se nytkähteli, ihan kuin jokin lihas liikuttelisi sitä Huldin tahtomatta. Roope oli myös selvästi järkyttynyt pyssyn paukkeesta. Hän osoitti edelleen, Ottoa aseellaan, mutta hänen kätensä tärisivät niin pahasti, että hän olisi voinut ampuessaan osua itseään vaikka nenään. Hän tärisi koko mies ja virtsasi alleen. Kusi valui lahkeesta pitkin lattiaa ja kasteli vihreän maton. Roope pelkäsi. - Taisitte lähteä isojenpoikien leikkiin liian varhain, Otto otti aseensa Roopen kädestä. Hän osoitti sillä Roopea joka purskahti itkuun ja meni polvilleen. Hulda tarttui Oton kädestä hitaasti ja Otto tunsu kuinka voimaton nainen oli. - Älä. - No hyvä on, Otto katsoi Huldaa. - Sinä lähdet minun mukaan. - Mitä? Otto tarttui Huldaa kädestä ja he poistuivat huoneesta. Valtterista ei ollut seuraavaksi uhriksi. Ottoa harmitti, kun hän joutui ampumaan Valtterin. Otto ainoastaan halusi Huldin, mutta Valtterin turha kuolema ei näyttäisi hyvältä tilastoissa. Se miinustettaisiin Oton palkasta. Hämärsi. Kirkonkylä ylle laskeutui pimeyden ohkainen harso, joka muuttuisi muutamassa tunnissa lohduttoman mustaksi. Otto talutti Huldaa sulkevien markkinakojujen ohi, kohti metsän laitaa ja läheistä suota, minne hän hautasi jo edellisenkin uhrinsa. Periaatteessa Otto olisi voinut kätkeä Huldin ruumiin mihin tahansa, mutta lapio sattui jäämään suolle, edellisen uhrin hautapaikalle. Hulda oli liian pelokas tekemään vastarintaa, ehkä hän kuvitteli, että Otto päästäisi hänet vielä vapaaksi. Outo kuvitelma, kun otti huomioon, että hän oli nähnyt kuinka kylmästi Otto ampui Valtterin. Ehkä Roopen hengen säästäminen oli, se juttu, miksi Hulda ilmeisesti ajatteli, että hän vielä pystyisi puhumalla tai avonaisella kaula-aukollaan pelastua tästä tilanteesta. Kerrankin Otto oli tehnyt hyvän ratkaisun. Jos hän olisi lahdannut Roopen samaten kuin Valtterin, Hulda rimpuilisi karkuun ihan varmasti, koska tietäisi, ettei hänellä ollut minkäänlaisia pelastumisen mahdollisuutta. Ei hänellä kyllä ollut nytkään, Hulda ei vain tiennyt sitä. - Mitä sinä aiot? Hulda kysyi. - Miksi sinä raahaat minut metsään päin. - Joo, Otto katseli ympärilleen ja löysi pitkospuut. - Tämä pitäisi olla oikea paikka. Mene sinä edeltä. Hulda lähti kävelemään arasti pitkospuita pitkin. Suo näytti todella pimeältä, eikä valoa riittänyt montaa metriä eteenpäin. Ottoa se ei niin haitannut, hän oli tottunut kulkemaan pimeässä ja näki sen mitä tarvitsikin. Huldin pimeys selvästi haittasi ja hänen askeleensa olivat todella hitaita ja vakaasti harkittuja. - Sä et voi jättää mua tänne pimeään, minulla on. Otto laukaisi aseensa. Hän ei jaksanut kuunnella enempää. Hän ampui Huldin takaraivoon. Ruumis tipahti välittömästi pitkospuille. Otto kokeili käsikopelolla maastoa ja löysi lapion. Hän kaivoi edellisen haudan auki ja paiskasi Huldankin ruumiin samaan kuoppaan. Otto merkkasi karttaan, että haudassa olisi kaksi ruumista. Sen jälkeen hän laittoi tupakiksi ja soitteli muutaman kappaleen haitarillaan. Siitä oli tullut Otolle melkein kuin ystävä, eikä hän haluaisi millään luopua siitä. Kuitenkaan Otto ei saanut viedä kotiinsa Neptunukselle mitään maasta. Se oli typerä sääntö. Se perustui ainoastaan siihen, että kansalle valehdeltiin, ettei ollut Neptunuksen ulkopuolista elämää. Otto jatkoi kävelemistään pitkospuilla, eikä palannut enää kirkonkylälle. Tunturit kohosivat ylväänä ympärillä, niin kuin eläisi maalauksessa. Niin pitkälle kun pitkospuut veivät, oli vielä elämää. Sen jälkeen upottava suo tuntui uhkaavalta, ihan kuin maapallo tahtoisimaista sisään. Otto käveli suolla, eikä välittänyt, vaikka kumisaapas upposi melkein yli vartta

myöden märkään mättääseen. Otto katsoi kelloa. Vuoro vaihtuisi pian ja koti matka alkaisi. Hän katseli pimeälle taivaalle, sen jälkeen uudelleen kelloaan. Otto joutui odottamaan vielä puoli tuntia, ennen kuin hän näki taivaalla pienen punaisen valoilmion, joka tuli lähemmäksi. Vihdoinkin. Hän oli ollut liikaa ihmisten kanssa ja hänestä oli tullut kärsimätön. Hän vihasi odottamista. Vihakin oli tunne, mistä hän ei aikaisemmin tiennyt yhtään mitään. Alus oli laskeutumassa. Se oli sama paikka, missä Otto oli ensimmäisen kerran tullut maahan. Alus oli noin kolmenkymmenen metrin korkeudessa ja lähti siitä laskeutumaan hitaasti alemmaksi. Alus oli pyöreä. Siitä loisti vuorotellen punaista ja vihreää valoa. Alus jäi leijaillemaan metrin korkeuteen. Sen ovi avautui ja sisältä tuli kaksi hahmoa. Hahmot olivat valkoisia kauttaaltaan ja he hohtivat vaaleansinistä. Hahmot kävelivät käsikkäin. Heillä ei ollut vaatteita päällään, eivätkä he silti näyttäneet olevan alasti. Toisella oli ainoastaan pieni laukku olallaan. Hahmoilla oli pienet ja sirot kasvonpiirteet, ne olivat ilmeettömät ja kylmät. - Hyvä, Otto sanoi. - Onko maassa kaikki hyvin? toinen hahmoista kysyi. Hänellä ei ollut nimeä, mutta hänestä tulisi pian Otto. - On, Otto antoi hahmolle kartan. - Ajattelin, että sulla on nälkä. Ruksin osoittamaan kohtaan on haudattu vähän syömistä. - Kiitos vaan, hahmo josta tulisi pian Otto otti kartan. - Olen ruvennut kasvissyöjäksi. - Mikä se on? Otto kysyi. - En syö enää ihmisenlihaa. - Miksi et? Otto hämmentyi ja tunsu heti valmiiksi olevan hieman ärtynyt, nykyään tuli liikaa kaikenlaisia totusta poikkeavia juttuja, joita piti ymmärtää ja suvaita. - Aika rasvaista. Pitää ajatella terveyttä. - Tuo on hulluutta. Mitä ihmisenliha bisneksen käyvisi jos kaikki ajattelisivat noin? - En tiedä. Maapallohan on itseasiassa iso karsina, josta ihmisiä kuljetetaan Neptunukseet muutaman kerran vuodessa, hahmo sanoi. - Niin on. Älä unohda sitä, Otto sanoi. - No. Onko sulla edes ne mineraalit vai onko siinäkin jokin ongelma? - Tässä, hahmo avasi olalla olevan mustan laukkunsa ja otti esille kaksi pulloa. Toinen oli sininen ja toinen punainen. - Punaisella merkattu estää napajäätikön sulamisen ja sinisellä merkattu puhdistaa ilman saasteet. - Miten se oli siis käytännössä? Otto kysyi ihan mielenkiinnosta, vaikkei se kiinnostanutkaan paljoa. Hän halusi palata vihdoin Neptunukselle. - Nämä ovat hyvin tehokkaita aineita. Punaisesta pullosta riittää apua suurelle alueelle. Muutama tippa lirutetaan jäätikölle ja se estää sulamisen sadaksi vuodeksi. Puhumattakaan ilman saasteet, sinisestä pullosta tiputetaan pieni tippa tehtaiden savupiippuun, niin se puhdistaa piipusta tulevan höyryn ja lopulta hidastuttaa ilmaston lämpenemistä. - Maapallo selviää ja Neptunuksella riittää ihmisiä syötäväksi. - Kyllä. Hyvää kotimatkaa, hahmo sanoi. Otto katsoi toista hahmoa, joka seiso i ilmeettömänä ja liikkumattomana. Hän astui hahmon sisälle, joka muuttui samalla eläväksi. Se tuntui hyvältä, hän oli vihdoin omassa vartalossa. Tässä vartalossa hän ei enää ollut Otto, hänellä ei ollut nimeä, Neptunuksella kenelläkään ei ollut nimeä. Oton vartalo jäi seisomaan paikoilleen, kuin hän olisi saanut äkillisen sydänkohtauksen. Hahmo josta tulisi Otto, astui sen sisälle ja Oton ruumis heräsi taas eloon. Uuden oton Neptunus ruumis jäi seisomaan paikoilleen elottomana ja vaaleansinistä hohtavana. Entinen Otto otti vielä repusta ne kolme kultakimpaletta, jotka hän laittaisi aluksen polttoaine säiliöön. Kaksi hohtavaa hahmoa kävelivät alukselle ja kiipesivät sen sisälle. Ovi sulkeutui, toinen hahmoista naurahti itseksensä, vai kasvissyöjä. Alus nousi hitaasti taivaalle ja lopulta katosi pimeään avaruuteen. Se oli matkasi kohti Neptunusta.